СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК — UKRAINIAN DAILY

ОФІЦІЙНИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XXXVII. Ч. 167. Джерзи Ситі, Н. Дж., пятниця, 19. липня, 1929. VOL. XXXVII. No. 167. Jersey City, N. J., Friday, July 19, 1929. THREE CENTS.

ПЛЯН ВИКЕРШЕМА РОЗБИВАЄ ГУБЕРНАТОРІВ

ПРОТЕСТ ПРОТИ ЗАХОВАННЯ ПІВДЕННОЇ КАРОЛАЙНИ В ТКАЦЬКІМ СТРАЙКУ.

НЮ ЛОНДОН, Конетикат, 18. липня. — Проект Викершема, голови федеральної комісії для виконування законів, предложений учора конференції губернаторів, уже розділив конференцію на два ворожі табори.

З одного боку, Ричардс, губернатор Південної Каролайни, хоче трактувати пропозицію як звичайний внесок та добитися якоїсь ухвали від конференції за підпертем федерального уряду стейтовими. З другого боку, однак, губернатори „мокрих" стейтів під проводом Тромбула, губернатора стейту Конетикат, хочуть відложити справу як не надаючуся для трактовання конференцією, бо конференція звичайно брала під увагу тільки такі внески, які мали згори за собою всіх губернаторів.

До вирішення справи прийде на сьогоднішньому засіданню.

На вчорашньому засіданню прочитано протест Американського Союза Горожанських Свобід проти заховання стейтового уряду Південної Каролайни проти страйкарів ткацьких фабрик. Протест закидує губернаторови Ричардсови сторонничість на користь фабрикантів. Губернатор у довшій промові виправдувався перед сим закидом. Справу відослано до так званої виконавчої комісії.

„СУХІ" ВЖЕ ПРОЯВЛЯЮТЬ НЕЗАДОВОЛЕННЄ З ВИКЕРШЕМА.

ВАШИНГТОН, 18. липня. — Каравей, демократичний сенатор з Аркензо, один з найзавзятіщих прихильників прогибіції, вже виступив проти Викершема, голови встановленої президентом комісії для виконування законів, за його письмо до конференції губернаторів у Ню Лондоні.

Хоча лист Викершема старається зеднати для прогибіції кооперацію зі сторони стейтових урядів, мимо сього сей лист не подобався скрайним прогибіціоністам, бо в ньому находиться признанне, що при теперішних умовах прогибіції виконати не можна, а що більше, є в ньому уступ, в якім говориться про можливість зміненя прогибіційного закона на стільки, щоби його можна виконувати.

Сенатор Каревей заявляє публично, що сі вискази Викершема показують, що він не надається на становище, на яке його покликав президент Гувер, та домагається відкликання Викершема зі становища голови комісії для виконування законів.

У короткім уже часі сподіються ще острійших виступів зі сторони релігійних загорільців, що стоять за прогибіцією.

ЗАПОВІДАЮТЬ УСТУПКИ СЕНАТУ В СПРАВІ ЗАГРАНИЧНИХ МИТ.

ВАШИНГТОН, 18. липня. — Хоча прихильники високих тариф на заграничні товари стараються поменшувати значіння протестів ріжних заграничних організацій проти високої тарифи, мимо сього можна сподіватися, що й вони будуть мусіти відступити від свого непримиримого становища. Заставлять їх до того виступи вже не ріжних приватних організацій купців і промисловців, але виступи самих урядів ріжних европейських країв, які тепер збираються, у відповідь на американську тарифу, піднести тарифу на американські товари.

Найліпше враження викликує обурення купців Франції й Німеччини, двох важних ринків для американських товарів в Европі.

КОШТИ НА УДЕРЖАННЯ УРЯДІВ РОСТУТЬ.

ВАШИНГТОН, 18. липня. — Обчислення федерального уряду показують, що кошти удержання уряду постійно ростуть. Нині американське громадянство видає в рік на удержанне уряду 3 міліярди 848 міліонів долярів, або о 204 міліони більше ніж попередного року. Значить, удержанне федерального уряду виносить 17 міліонів долярів у місяць.

За послідний рік зросли видатки на кожду рубрику видатків, кромі одного „Білого Дому", резиденції президента Злучених Держав.

ДЕПОРТАЦІЯ ВИКЛИКУЄ МИЛОСЕРДЯ КАНАДІЙЦІВ.

ВЕЛЕНД, Онтаріо, Канада, 18. липня. — Отсе місто від якогось уже часу стало немовби смітником, на який американський уряд викидає небажаних імігрантів.

Вчора привезено сюди, приміром, одного чоловіка, котрого депортація викликала серед Канадійців враження безсердечности американського уряду. Сей чоловік називається Джеймс Спунер. Жив він у Злучених Державах 24 роки. Вивезено його з Канади, коли йому було всього шість місяців. Мати його була Американка, батько Канадієць. Він ходив до американських шкіл в Америці, заробляв на життя там аж до часу яких шість місяців тому, коли мав нещасний випадок на американській залізниці, на котрій він працював. Він працював при злучуванню залізничих возів і підчас такої праці дістав у голову таких тяжких поранень, що треба було йому закрити череп срібною плитою. Колисьтут його випущено зі шпиталя, без цента в кишені, нездібним до праці. Іміграційні урядники Злучених Держав відвели його до границі, всадили на поїзд до Веленду, а коли поїзд сюди приїхав, крикнули на нього: „Висідай!"

Бездомний чоловік, найшовшися в краю свого уродження, якого він ніколи не знав, з яким його нічого не вязало, не мав де подітися, хіба піти до поліції просити притулковища. Переночував він одну ніч на поліційній стації, а завтра ним може займеться місто, а може громадянство, а може й далека його родина, яка ще має жити в сій околиці. Він каже, що мавби право позивати залізницю о відшкодовання за своє каліцтво, але як йому позивати тепер, коли його викинено з Америки без цента в кишені?

ПРИПИСУЮТЬ СМЕРТЬ РОДИНИ ГАЗОВИ З ЛЕДІВНІ.

Судовий лікар у Шикаго прийшов до переконання, що метильовий газ, який виходить з механічних газових рефріґаторів, був причиною смерти родини зложеної з 3 осіб. Всі вони згинули підчас сну.

ДОБРІ СУСІДИ.

Михайло Торовський з Остроленки в Польщі мав дуже добрих сусідів. Йому господарка дуже добре велася, а це їх так дуже кололо в очі, що з заздрощів рішили йому пошкодити. Порозливали по вулицях його пасіки якусь жовту теч, що смердить сіркою і від того згинуло йому 28 пнів пчіл. Не даром кажуть: Від приятелів сохрани мене, Господи.

ДОБРИЙ „ДЕЛЕГАТ".

До господині Сливкової з Пісків коло Щирця зголосився оноді якийсь чоловік, подав себе за члена комітету американського і сказав, що для неї надійшов до Львова будівельний матеріял, за який вона має заплатити 420 зол. Сливкова зібралась і втішена поїхала до міста. Але тут мантій казав їй зачекати „на квіт", взяв гроші — і пропав, як пес на ярмарку.

ГІЄНИ.

Від довшого часу варшавські кладовища систематично хтось обкрадає, відчиняє гробівці та обдирає трупів. Поліція веде слідство.

ЧЕРЕЗ СТРІХУ ПО ДОЛЯРИ.

Два замасковані бандити вдерлися через стріху до хати Антона Домбровського в Яблонові, пов. Копичинці. Опришки стерроризували Домбровського ножем та револьвером і забрали йому 150 долярів та убрання. Поліція одначе одного вже припапала.

ВОГНІ.

Жінка Гринька Перейми з Кукпинець, пов. Зборів, обходилася так неосторожно з огнем, що підпалила власну хату. Мало того. Вогонь перекинувся на сусідські загороли і на протязі двох годин 14 господарств замінилося в купи попелу.

ТАЙНА СЛИНИ.

Большевицький комісаріят здоровля „Наркомздрав" вислав до місцевости Дувалю, на границі Персії й Вірменії, осібну комісію, яка має прослідити там такий дивовижний факт: До оселі тої прибув перед кількома роками один бідний Вірменин з жінкою та дітьми. Жінка того Вірменина має якусь дивну силу в своїй слині і за помічю її лікує навіть дуже гріяні вкушення гадючих гадюк. В місцевости Дувалю тих випадків є дуже богато і кождий, кого вкусить гадина, їде до Вірменки, яка називається Джавайр — а вона його лікує. Як? Оце бере свою слину і втирає в рану. Потім вкушене місце обвязує допухом, а той по кількох мінутах чорніє від гарячки. Процедура повторяється три рази денно і остаточно хорий видужує. Та Джаваїр має ще й иншу силу: Вона, приміром, як до кого в хату влізе гадюка, бере її в руку і видавлює, хочаб це гадюка була і найбільш їдовита. І от комісія тепер має прослідити силу Джаваїр і її слину. Цікаво буде почути, що ці вчені скажуть, бо світ перший раз щось таке чує.

ЛЕТЯТЬ ДО ПАРИЖА.

Після гучного приняття в Римі та в італійського короля американські летуни Вілям і Янсі, що перелетіли з Америки до Риму, готуються до лету в Париж. Там вони в першу чергу хочуть стрінутися з тими трома французькими летунами, що перед ними перелетіли з Америки до Парижа, спинаючись, так як і вони, в Еспанії.

ТРАГІЧНИЙ ВИПАДОК.

Дня 7-го червня в Станиславові при вул. Седельмаєрівській гойдалася на залізній брамі каменіці 8-літня Мальця Кежнер. Нагло брама вискочила зі завісів і своїм тягаром вбила нещасну дівчину.

ТРАГЕДІЯ БОЖЕВІЛЬНОГО.

Між Байківцями й Шляхтинцями, пов. Збараж, найдено трупа Т. Дзячуна з Розношинець. Втративши легкодушно майно, попав Дзячун у страшну нужду й збожеволівши, поповнив самовбивство.

ВБИВСТВО З ПОМСТИ.

В дорозі з поля домів в Стульську, жидачівського повіту, замордовано Дмитра Ярему, 40-літнього господаря. Вбили його місцеві парубки, Кусій і Мельниченко, котрих арештовано й передано судови.

НАЙМОРАЛЬНІЙШИЙ ТЕАТР.

Маленьке місточко Цутерен в Голяндії, що числить 20,000 мешканців, здобуло собі опінію найбільш моральнoго місточка на світі. В наслідок розпорядження влади в кінах і театрах мущини й жінки мусять сидіти осібно, одні по одній стороні, а другі по другій. Навіть для подруж нема вимку. У нас всі кіна побанкротувалиб!

САМОВБИВСТВА В СССР.

Після статистики в 1926 р. занотовано на терені Радянщини 6,338 самовбивців, а в 1927 р. 6,552. Самовбивців у віці 15—30 літ є 40%. Найбільше число самовбивств є між 20—24 р. У жінок 18—19, є самій весні життя. Характеристичне, що в ніякому иншому европейському краю подібного явища не занотовано.

ПОЖЕЖА В ПОЇЗДІ.

Радянські часописи доносять, що в поїзді, котрий їхав з Нижнього Новгороду, повстала в наслідок пекольної машини страшна пожежа. В полумінях згинуло кількадесять осіб, між ними велика частина членів антирелігійних клюбів, т. зв. безбожників у Москві.

РОЗВІД І РІЖНИЦЯ ВІКУ В ПОДРУЖІ.

Швайцарські часописи подають цікаву статистику: вплив віку на розводи. І так, найменше розводів є тоді, коли муж є старший від жінки від 2—10 літ, бо тільки 131 випадків трапляється на 100,000 подруж. Коли муж є старший як 10 літ, число розводів збільшається до 180; коли вік супругів є рівний, число розводів виносить 190. Найбільше розводів, бо 226, є тоді, як муж є молодший від жінки. Муж отже повинен бути старшим від жінки, але не більше як 10 літ.

„БРЕМЕН" ВИЙШОВ ДО АМЕРИКИ.

З Бремену відплив у першу свою подорож до Америки новий німецький пароплав „Бремен". Він має більше як 49,000 тон поемности й є найбистрішим пасажирським кораблем у світі. Провожати його в першу подорож прийшли десятки тисяч Німців та спеціяльних делегацій з ріжних сторін Німеччини. Він віз до Америки повний комплет пасажирів у скількости 2,200 душ.

ДЮЇ ДОРОБИВСЯ НА ПОЛЬЩІ.

Варшавська газета „Курєр Червони" інформує, що міжнародній дорадник Польського Банку Дюї купив собі гарний маєток під Варшавою.

СМЕРТЬ БУВШОГО СЕНАТОРА О. КАРПИНСЬКОГО.

В Рівнім помер бувший сенатор і голова українського сенатського клюбу, Олександер Карпинський. Покійний по останніх соймових виборах не брав уже живішої політичної діяльности. Помер у 62 році життя.

ВЛОМ ДО ЦЕРКВИ.

В ночі з 3-го на 4-го червня вдерлися вікном до церкви в Іванівці, пов. Скалат, злодії, розбили скарбону й забрали всю готівку в квоті 276 зол. п. Слідство ведеться.

ПОЛЬСЬКИХ КОРПОРАНТІВ ОБВОЗИТИМУТЬ ПО МІСТАХ.

Польські корпоранти, котрих усіх випущено з тюрми, ходили по вулицях Львова з бохонцями хліба під пахою й уряджували своєрідну „резію". Тепер довідуємося, що їх обвозитимуть по всіх більших містах Польщі і будуть показувати як політичних вязнів. Деякі польські газети протестують проти того, доказуючи, що політичними вязнями в Польщі не можуть бути Поляки, а тільки українські сепаратисти, комуністи і тим подібні злочинці.

ПРОТИПОЛЬСЬКА ДЕМОНСТРАЦІЯ В ТИФЛІСІ.

Недавно тому радянський посол у Варшаві Богомолов зложив у польськім міністерстві протестну ноту ізза участи представників польської влади в святкуванню десятиліття повстання незалежної Грузії у Варшаві. В звязку з цим протестом радянська преса почала сильну агітацію проти Польщі. Дальшим виявом цеї протипольської акції був напад на польський консулят у Тифлісі. Дня 12 червня зібралася під консулятом численна товпа демонстрантів і там при ворожих окликах обкидала будинок консуляту камінями. В консуляті вибито шиби й ушкоджено внутрішнє урядження.

В звязку з цею демонстрацією польський посол у Москві зложив протест в імени польського уряду в радянському комісаріяті для закордонних справ. У відповідь на це заступник комісаря Карахан зложив своє співчуття з причини подій у Тифлісі. Польський посол приняв заяву Карахана до відома та застеріѓся щодо дальших своїх кроків аж до одержання відповідних інструкцій від свого уряду.

МОСКВА РОЗІРВАЛА З КИТАЄМ

БОЛЬШЕВИКИ ВІДКЛИКАЮТЬ З КИТАЮ ВСІХ СВОЇХ ОФІЦІЙНИХ ПРЕДСТАВНИКІВ. ВИМАГАЮТЬ НЕГАЙНОГО ВІДІЗДУ КИТАЙСЬКОГО ПОСЛА З МОСКВИ. ДЕМОНСТРАЦІЯ ПЕРЕД КИТАЙСЬКИМ ПОСОЛЬСТВОМ У МОСКВІ.

МОСКВА (СССР), 18. липня. — Радянський уряд визнав китайську відповідь на його ультимат незадовольняючою й називає її виявом китайської гипокритії. Своє брутальне поведення з арештованими російськими підданцями Китайці хочуть прикрити тим, що нападають на большевиків за арешти Китайців. Нанкінське правительство домагається звільнення з радянських вязниць Китайців, знаючи, що там знаходяться арештовані за ріжні злодійства, як торгівля опієм, шмуглерство, ріжного рода шахрайства, торгівля жінками і т. д.

Большевицьке правительство відкликає з Китаю всіх своїх дипломатичних представників, консулів та инших державних урядовців. У свою чергу воно домагається, щоби негайно залишило Радянщину китайське посольство, консулі та инші офіційні китайські урядники. Москва говорить, що вона буде всіма засобами охороняти права, застережені їй договором з 1924 року про спільне з Китаєм заряджування Східно-Китайською залізницею.

Перед китайським посольством у Москві відбулася велика демонстрація. В ній брало участь робітництво, військові, міліціонери й дуже багато Китайців, що живуть у Москві. Демонстранти з криками: „Геть китайський імперіялізм!", „Геть китайський фашизм!" і т. д. та зі співом революційних пісень оточили зі всіх сторін будинок посольства. Натовпи демонстрантів повибивали вікна в посольстві та загрожували розправою членам посольства, які зі страхом зібралися в одній з дальших кімнат. Лише сильний військовий відділ Чека врятував посольство від повного розгрому.

Китайський посол заявив кореспондентам, що він уже дві ночі й два дні не спить, все пересилаючи повідомлення до Китаю та одержуючи звідти інструкції, сподіваючись нарешті почути хоч одне слово, яке може послабити кризу.

ВОЄННІ ХМАРИ ГУСТІШАЮТЬ.

РОСІЙСЬКІ ВІЙСЬКА ГОТУЮТЬСЯ ДО ВІЙНИ. ТАКСАМО КИТАЙЦІ СКУПЧУЮТЬ СВОЇ ВІЙСЬКА НА РОСІЙСЬКОМУ КОРДОНІ.

ХАРБІН (Китай), 18. липня. — Тут одержано відомости, що Москва перегруповує свої війська на китайському кордоні та приводить їх до бойового стану. Майже всі сибірські війська поповнені до повного военного складу й приведені до бойової готовости. Кілька дивізій знаходиться в русі на позиції, як підчас справжньої війни. Большевики обсаджують своїм військом всі стратегічні пункти на китайському кордоні.

Командування сибірською військовою округою приняв комуніст Куйбишов, замінивши на цьому становищу старого царського офіцира Петина. На монгольський кордон посилають масово Монгольців, Бурятів і Калмиків, що вишколені у російських військових школах. Вони мають завдання сформувати монгольські війська, які будуть піддержувати Росію.

ТОКІО (Японія), 18. липня. — Китай посилає свої війська до манджурсько-російського кордону цілком приготованими до війни. В Манджурії поспішно заготовлюються склади бойових припасів та харчів, потрібних для армії підчас війни. Ченг-Тсо-Гсіян призначений командантом пригранічної армії. Китайці продовжують далі захоплювати у свої руки ріжні російські урядові інституції в Мукдені та в районі Східно-Китайської залізниці.

СМЕРТНИЙ ЗАСУД ХОРВАТСЬКИМ ЛІДЕРАМ.

ЗАСУДЖЕНІ ЗА ТЕ, ЩО ЗАКЛИКАЛИ МАКЕДОНЦІВ ДО СПІЛЬНОЇ БОРОТЬБИ ПРОТИ СЕРБІВ. СУТИЧКИ НА БОЛГАРСЬКО-ЮГОСЛАВЯНСЬКОМУ КОРДОНІ НЕ ВТИХАЮТЬ.

БІЛГОРОД (Югославія), 18. липня. — Лідер хорватської партії федералістів А. Павеліч та його помічник Ґ. Перцец засуджені на смертну кару спеціяльним судовим трибуналом за державну зраду.

А. Павеліч, перебуваючи в Болгарії, виголосив до Македонців на одній залізничній стації промову, в якій закликав їх боротися разом з Хорватами проти спільного ворога, що їх гнітить. Притім він підкреслив, що Хорвати вже десять років знаходяться в рабстві, але вони знають, що треба боротися за своє визволення, бо без жертв нема волі.

На болгарсько-югославянському кордоні знову дійшло до сутичок з македонськими бандами, що переходили кілька разів югославянський кордон. Це викликає ще більше напруження взаємовідносин між Болгарією та Югославією.

ІТАЛІЙЦІ ТЕЖ БУДУЮТЬ ВЕЛИКИЙ ЛІТАК.

МІЛЯН (Італія), 18. липня. — Літакова фабрика Карпоні приступає до будови літака, що буде перевозити 80 пасажирів. Літак будуть рухати 6 моторів, кожен в 1,000 кінських сил. Він буде літати між Італією та Південною Америкою.

ПАДАЮТЬ ДО НІГ АМЕРИКАНСЬКИХ КАПІТАЛІСТІВ.

МОСКВА (СССР), 18. липня. — Сюди прибув спеціяльний потяг, в якому приїхало 79 американських „бизнесменів". Радянський уряд дав їм такий люксусовий потяг, якого ще не було в Росії від революції. В цьому потязі є два вагони-їдальні й спеціяльний вагон, в якому влаштовані туші (шавер бетс).

На залізничній стації в Москві їх стрінула ціла фльотиля люксусових автомобілів. Усі учасники цієї американської поїздки розміщені в найліпших готелях і для них тепер готуються бляскучі бенкети.

Більшість з них є міліонерами. Між ними є п. Бавер з Шикаго, що недавно одідичила 3 міліони долярів спадщини. Ніхто з них не платив жадного мита за свої роскішні убрання та ріжні дорогоцінні прикраси, коли вони переїздили російський кордон.

„SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.

Edited by Editorial Committee.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 0, 1911, under the Act of March 8, 1879.

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES: Three cents a copy.		ПЕРЕДПЛАТА: Поодиноке число три центи.	
One year	$ 7.00	На рік	$ 7.00
Six months	$ 3.75	На пів року	$ 3.75
Three months	$ 2.00	На три місяці	$ 2.00
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерзи Сити і Заграницею:	
One year	$10.00	На рік	$10.00
Six months	$ 5.00	На пів року	$ 5.00
Three months	$ 2.75	На три місяці	$ 2.75

За оголошення редакція не відповідає.

З Канади належить висилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Oorder.

За кожду зміну адреси платиться 10 центів.

Телефон „Свободи": 498 Montgomery. Тел. У. Н. Союза: 1838 Montgomery.

Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ПОМОЖІМ РОЗГОЛОСИТИ УКРАЇНУ

Американські Українці певно знають американську організацію пластунів, що тут зветься скавтами. Ся організація тут широко відома, і хто тільки живе й отвореними очима на світ довкола себе дивиться, той певно знає й „скавтів". Він знає теж велику роботу, яку ся молодеча організація робить для свого народа.

Неодному з нас може жаль робиться, що в нашому краю нема подібної організації. Так думати можемо ми, що виїхали перед війною, коли чогось подібного в краю справді не було. Від того часу, як у других напрямках, так і в сьому змінилося богато, змінилося на краще: в краю нині є пластова організація.

Кромі внутріщної роботи для самих членів ся організація може мати для нас ще й друге значінне. Пластові організації ріжких країв і народів злучені зі собою в всесвітний пластовий союз. Сей союз відбуває час від часу міжнародні пластові зізди. Народи, що висилають на сей зізд своїх представників, дають розголос свому народови. Вони поширюють знанне про себе серед тих, що приходять на такий зізд, або про нього читають.

Сьогорічний пластовий зізд має відбутися в місяцю серпни в Англії. По всіх пластових організаціях пішли приготовання до зізду. Кождий край і кождий нарід хоче післати на сей зізд свою делеґацію. Богаті народи висилають делеґації від 100 до 1000 осіб. Молоді державні народи вважають сей зізд таким важним, що вони висилають делеґації на кошт держави. Польща висилає 500 пластунів. Російська еміграція шле 220.

Не треба тепер уже говорити про потребу висилки такої делеґації від Українців. Українська пластова орґанізація в Галичині вже має таку делеґацію готову. Після постанов міжнародної організації, делеґація має виносити що найменче 9 людий. Українці мають людий, але не мають всього потрібного гроша. Мають частину. Її дасть обіднілий край. Потреба ще другої частики. Дати сю частину можуть тільки українські іміґранти, нині найбогатша частина українського народа.

Ось стоїть перед нами скоре завдання до виконання: зберім ми сю допомогу для української пластової делеґації на міжнародний зізд пластунів в Англії.

БОЄВИЙ ПІКНІК В НЮ ЙОРКУ

Перший раз довелося бути на пікніку в місті Ню Йорку, що значно ріжнився від инших пікніків українських, де крім танців, пиття та їдження нічого не буває. Тут люди зійшлися не лише відпочити на чистому повітрі в прекраснім парку, але й злучити приємний відпочинок та забаву з корисним і цікавим.

Вже з ранку почали прибувати до парку кращі громадяне міста Ню Йорку й поволі заповнювати парк. До четвертої години бавилися в парку, як звичайно на пікніках. Сходилися знайомі між собою, говорили про ріжні справи, молодь жартувала і т. д. Десь біля четвертої години розпочалася головна й найбільш цікава частина пікніку. Людей попрошено до галі, де гр. Микола Воробець, як господар пікніку, пояснив його ціль та уділив слова першому бесідникови. Редактор „Свободи" Омелян Ревюк виголосив інформаційну промову про свої враження з побуту в Рідному Краю. Говорив про українську шкільну молодіж під польською окупацією:

Ред. Ревюк про молодіж у старому краю.

Коли теперішню шкільну молодіж порівняти з передвоєнною, то можна побачити глибокі ріжниці. Видно на ній сліди війни, національної революції, повоєнних злиднів, нової окупації.

Передовсім треба їй признати, що окупація її національно не зломила. Хоча вона вчиться в школі, що за першу ціль уважає винародовленнє української молодежи та переробленнє її на Поляків, мимо сього молодіж національно свідома. Польська школа не осягнула головної своєї цілі. Молодіж лишилася частиною українського народа.

Молодіж відчуває великі недостачі в своїм образованню в наслідок війни та повоєнних переворотів, хоча вона відай не уступає своїм образованнем передвоєнній молодежи. Відчуваючи сю недостачу, вона вчиться більше й пильнійше, як передвоєнна молодіж.

Не займаючися наукою, передвоєнна молодіж удавала, що вона займалася політикою. Кождий молодий студент уважав, що без науки й досвіду він має розвязки на всі питання життя й політики. Він звичайно знав ліки на всі суспільні недостатки й був загорілим „партайманом". Сеї партійности в нинішній молодежи не видно. Можна сказати, що ні одна українська партія не має поважної групи серед молодежи.

Се значить, що молодіж не цікавиться політикою. Зацікавленне істнує, і воно під деякими зглядами, можна сказати, глибше, як було давнійше. Молодіж знає нині, що політика се не фарисейство, ні філістерство. Се не голословне заявлюванне себе за якоюсь засадою, без потреби боротися або терпіти за неї. Молодіж розуміє, що всякий клич вимагає посвяти. Для переведення в життя намічених цілей треба великих жертв. Боротьба тяжка, і вона легко може знеохотити слабодухів. Слабодухи не люблять себе такими признавати, і тому вони часто ховаються за високі фрази, за взнеслі ідеї. Чим глибше переконаннє про свою нездібність боротися за якусь ідею, тим скорше людина хапається за якусь загальнолюдську ідею, пробує реформувати чи революціонізувати весь світ. Молодіж є проти фразесівства. Вона нині вже менче думає про всесвітні пляни; вона вдоволиласяби, якби їй вдалося перевести в життя одно завданнє, приміром, визволенне національне українського народа. Вона розуміє, що для сього треба сили, й тому молодіж думає над тим, як будувати силу нашого народа. Вона розуміє, що для сього треба сили, й тому молодіж думає над тим, як будувати силу нашого народа. Вона вчиться організувати людий, а не їх розбивати. Вона бачить, що критикою нічого не зробиш, поки не покажеш, що вмієш краще зробити. Ся молодіж пересякла недовірям до фрази, до клича, зате з вірою в чин, в активний спротив.

Ся молодіж ще й тому займається мало партійною політикою, бо велику частину такої політики становить критика других людий чи напрямків. Чим менше партія робить, тим більше вона критикує. Декотрі партії тільки й роблять, що критикують та скиглять, що їм не дають робити. Молодіж відвертається від сих неробітних партійних критиків. Вона шанує діло, роботу, акцію, а не скиглііня й нарікання на других.

Нинішна молодіж дуже мало займається розгляданнем таких питань: Хто сьому винен, що нам не вдалося се або онте? Молодіж уже пізнала, що чим хто менче робить, тим більше він говорить про те, хто сьому винуватий. Коли молодіж застановляється над невдачами, то на те тільки, щоби пізнати, як робити краще. Зробити краще се для неї найкраща критика. Невдача її не знеохочує. З приводу невдачі вона не стане плакати або звалювати вину на других. Вона ніколи не каже: „А ми не казали?" Невдача її засталює, щоби далі боротися. Невдача се звичайна річ у роботі, два рази звичайна річ у боротьбі. Без невдач нема вдачі, нема побіди. Тільки той, хто навчиться не зважати на невдачі, діжде побіди, осягне бажану ціль.

Така нині молодіж. Такі хлопці, і такі дівчата. Як боєвий матеріял вони кращий, як давніша молодіж. Така молодіж се кращий завдаток дальшої боротьби за національне визволення.

Після промови О. Ревюка розпочалася роздача Воєнних Пропамятних Відзнак учасникам визвольної боротьби. В гарних одностроях у галі були вишикувані обидві січові сотні міста Ню Йорку зі своїми прапорами. Сотнями проводив М. Воробець. Викликані члени української армії станули рядом. Було їх 37.

Розляглася команда **„Позір!"** і в галі появився полковник Е. Коновалець в асисті голови Стрілецької Громади в Америці, д-ра Галана. Принявши від М. Воробця звіт, полк. Коновалець обійшов фронт січових сотень та членів Української Армії. Потім виголосив слідуючу промову.

Промова полк. Евгена Коновальця.

Минулого року минуло десять літ з часу, як український жовнір в австрійській армії думав, що вже скінчилася світова війна й він буде могти вернути на рідні землі, щоби занятися своїми особистими справами. Надії не сповнилися, бо український нарід, не дивлячися на його змучення, виголодження, покликав його назад до зброї не на те, щоби він боронив чужих інтересів, але на те, щоби він хоронив свою рідну землю перед ворогами.

Саме тепер минуло десять літ з того часу, як уже зорґанізована українська армія докотилася майже до ріки Збруча під напором ворожих сил і в останньому моменті сей український стрілець, розуміючи вагу моменту, героїчним зусиллем почав гнати польську армію зпід Іваня Пустого й Заліщик аж під Львів. І колиб не недостача зброї, а далі, колиб не армія Галлера, зорґанізована з Поляків з польської іміграції в Америці, бувби сей український стрілець погнав польську армію аж поза Львів, поза Сян і поза Краків. Під напором армії Галера він мусів у друге покидати рідні землі. Переходячи ріку Збруч, він не тратив надії, бо вірив, що йде в поміч свому наддніпрянському братови, щоби здобути й закріпити Київ і опісля спільними силами вдарити на Варшаву. І ті надії не сповнилися. Українська обєднана армія, окружена з усіх боків ворогами, білими й червоними Москалями, Поляками й Румунами, хоча здобула Київ, то не могла його вдержати. Від того моменту починається одна з найбільших траґедій, яку взагалі яканебудь армія досі пережила. Ся траґедія відома в нас під назвою Трикутника Смерти. Проти української обєднаної армії виступив новий ворог: несподіваний і досі невідомий, а саме страшна хороба тиф, яка здесяткувала українську армію й зробила її нездатною до бою. І не ворожі кулі, ані ворожий кріс, а тільки хороба тиф була причиною невдачі наших визвольних змагань. І як з одного боку відбувалася в сьому трикутнику смерти велика траґедія завмирання великої української армії, так з другого боку там перед загрозою смерти творилася історична подія обєднання всіх Українців в одну велику націю. Не було ріжниці між Гуцулом, Лемком, Подоляком, Киянином, бо всі подали собі дружню руку на те, щоби видержати на фронті. Хоча наші змагання не ввінчалися успіхом, то з нашої визвольної боротьби виніс український нарід два великі скарби, а саме скріпленне соборницької думки й відновлену традицію збройної боротьби й збройної сили.

Сьогодня стремління до української державности не є вже власністю горстки фантастів, а цілого українського народу. Відновлена традиція збройної боротьби дає можність виховувати нове покоління на завзятих борців за українську державність.

Сей геройський стрілець, навіть після ліквідації наших визвольних збройних змагань, вернувши на рідну землю, не погодився зі займанськими урядами, але веде далі, зміненими дальше засобами, боротьбу за ліквідацію чужого панування.

Для піддержання сеї традиції створилася капітула, зложена з визначніших полководців української армії, яка рішила в десятиліття пропамятного збройного зриву видати для всіх учасників сього зриву пропамятну відзнаку.

З великим зацікавленнем присутні вислухали промову шановного гостя, а мент роздачі відзнак потряс кожного й у богатьох з присутніх заблестіли сльози на очах. Перед очима кожного встало геройство й страждання Української Армії в боротьбі за Державу Українського Народу. Велика й незабутня хвилина, яку пережив кожен учасник пікніку, залишиться на віки як дорогий спомин.

Роздача Пропамятних Відзнак.

П. Е. Коновалець обходив вишикуваних членів Армії й кожному з них припинав на груди Пропамятну Відзнаку. В цей день відзнакою нагороджені були слідуючі вояки: В. Кедровський, Н. Фенчинський, І. Ґельнер, Н. Близнак, С. Левко, І. Ошуст, Я. Ґаврилко, І. Буджар, Г. Салюк, Г. Кінаш, К. Лучка, С. Зайшлий, М. Малетич, В. Пришляк, І. Матис, М. Вівчар, О. Заходник, М. Яремко, І. Гриник, С. Червонюк, О. Мендак, М. Максимович, отець Горохівський, Н. Білик, С. Кібало, І. Шулайко, В. Петрович, В. Коцюбій, В. Ґерич, п. Мисак, п. Олешко, А. Кумановський, П. Андрусів, І. Клок, М. Баран, П. Стецак і П. Бягрій.

Поздоровивши нагороджених з одержанням відзнак, полковник Е. Коновалець знову сказав коротке слово, натискаючи на те, що відзнака ця має служити не лише памяткою про минуле, але нагадувати про сучасне та про майбутнє. Вона повинна кожному нагадувати, що боротьба за українську державу не спинилася, а точиться далі й кожен мусить приймати в ній активну участь.

Виступ школи танків Авраменка.

Після роздачі відзнак обидві січові сотні віддали пошану п. Коновальцеві та нагородженим відзнаками. Потім почався виступ дітей зі школи В. Авраменка, яким провадив сам балетмайстер. Виступи, як звичайно, випали знаменито й люди довго не хотіли відпускати танцюристів усе домагаючись нових танків або повторення старих. В. Авраменко виголосив патріотичну, палку промову, закликаючи учасників пікніку не лише на словах, але й на ділі показати свою любов до Рідного Краю, та скласти пожертви на бойовий фонд. Після того танцюристи перевели успішну збірку. По збірці в подяку жертводавцям, В. Авраменко протанцював зі своїми танцюристами ще два танки.

До пізньої ночі тягнулася забава учасників пікніку й кожен з них вертався до дому добре відпочивши фізично та морально задоволеним, що почув і побачив багато цікавого та виконав свій національний обовязок.

В. Кедровський,

1919 РІК

(22)

Тоді вже в Одесі переговори Директорії з Французами не клеїлися, бо там усім управляв французький консуль Ено, що цілковито був у руках російських чорносотенців і до України ставився ворожо. Отож я мав постаратися переговорити з Французами в Сальоніках, щоби там вияснити всю ситуацію на Україні та допомогти евакуації Одеси антантськими військами, щоби вони не перешкаджали нашим операціям на півдні України й щоб ми могли зробити Одесу своєю базою для нашої боротьби з большевиками і добровольцями, які були на Дону. На таку пропозицію С. Петлюри я погодився з умовою, що коли я буду потрібний знову на Україні, він викличе мене телеґрафом. Для мене це було найкращим виходом, бо не кидаючи активної праці в нашій боротьбі, я одночасно міг поправити своє здоровля.

Десь з 15 січня я почав готуватися до відїзду. Полагодив всю біжучу свою працю в Головному Штабі. Почав обмундуровуватися, бо був таки добре обідраним. Не бажаючи виїзджати за кордон без дружини, я викликав її до Київа. Але виїхати їй з Херсону було тяжко, бо Миколаїв був у руках Німців, а залізниця з Херсону до Київа проходила через Миколаїв. Крім того вся Херсонщина була в руках Григоріїва, що вже майже пірвав з Директорією. Я, не довго думаючи, післав телеґраму Григоріеву з проханням допомогти моїй дружині приїхати до Київа. Григоріїв, що посилав телеґрами з погрозами зробити тарабан і з моєї шкіри, ретельно виконав моє проханнє. Зі звичайним своїм завзяттям він наказав своїм повстанцям зняти шини зі залізниці Херсон-Миколаїв та переложити їх на новий шлях, який мав лише „шпали". Херсон-Снігірьовка, що далі виходив на залізницю Мерефа-Миколаїв. На протязі одної доби григоріївці зняли яких 18 верст шин і проложили їх на новім шляху, по котрому Григоріїв пустив паротяг і один вагон, в якому привезено мою дружину, під охороною григоріївців, на ст. Знаменка. Далі вже дружина приїхала до Київа у звичайному потязі.

Це цікава риса, як Григоріїв ставився до „своїх людей". Для мене це було повною несподіванкою, бо, правду кажучи, коли я посилав йому телеґраму, то сподівався скорше на нові неприємности від нього, ніж на допомогу.

Збираючись в дорогу, я часто бачився з Петлюрою й ми не одну годину провели в розмовах на тему дня та про можливе недалеке майбутне нашої боротьби. Малощо доброго ми предбачали, але вірили, що коли пощастить затягнути боротьбу довше, поки нарід нарешті пізнане добре большевиків, ми зможемо виграти боротьбу. Я в тих розмовах натискав на С. Петлюру, щоби він виявляв більше твердости й не боявся стати диктатором, бо такі виключно відповідальні моменти, які переживала тоді Україна, вимагають виключних і героїчних заходів. Але рідко коли С. Петлюра реаґував на ці мої розмови, а все старався звернути в бік і почати говорити про щось инше, щоби лише уникнути розмов на тему твердости влади.

* * *

Збираючись в дорогу, а головно тому, що недуга мене вязала до помешкання, я мало ходив поміж люди, а тому й не був у курсі всього того, що робилося в Київі. Знав все лише в загальних рисах, а не знав подробиць. Правда, до мене доходили відомости про роботу Ковенковської слідчої комісії та инших, які „заводили лад" в Київі. Їхня сваволя й безглуздя мене страшенно обурювали, бо воно дискредитувало владу Директорії та підривало до неї довіря людей. Нераз я дорікав С. Петлюрі за те, що Ковенка наставлено на відповідальне становище, де він замісць користи робить лише необчислиму шкоду. Головою слідчої комісії треба було зробити або правника, або в крайному разі визначного військового чи навіть якогонебудь партійця, або громадського робітника, що визначався своїми адміністративними здібностями, а головно був зрівноваженим та чесним. Зприводу Ковенка я кілька разів заводив розмови з С. Петлюрою, але він або зовсім ухилявся від розмов на цю тему, або говорив, що Ковенка йому навязали инші члени Директорії. Не знаю, хто був причиною призначення Ковенка на таке визначне становище, але мушу зазначити, що цим зроблено надзвичайно шкідливу прислугу владі Директорії.

Сваволя і розбещтаність, пяне гримання кулаком по столі й нищення людей, що попадали до рук Ковенка, зовсім не було „твердою владою". Ковенковщина розперезалася в Київі до того, що її почали боятися чесні національні робітники, бо не знали, чи не впаде за щонебудь і на них гнів ковенковської слідчої комісії.

* * *

Напередодні мого виїзду заходив до мене кілька разів М. Шинкар, що врятувався від розстрілу балбачановців на Полтавщині. Його вони поранили в руку, але він з надзвичайним напруженням сил і відвагою втік від їх куль. Він мені розповів, як Балбачан розганяв на Полтавщині селянський зїзд, а декого з делеґатів того зїзду козаки добре вибили. Таке поступовання Балбачана відразу поставило проти Директорії всю Полтавщину й селянство легко піддалося большевицькій аґітації. Воно не бачило ріжниці між тими „шомполами", якими його били гетьмансько-московські карні загони та тими, якими його почали бити війська Директорії під командою Балбачана. В додаток до всього штаб Запоріжського корпусу був переповнений офіцирами, що вихвалялися своїм „русскім офіцерством", а зовні дуже нагадували старшин добровольчої армії. Навіть така дрібниця, як червона стрічка, яку Директорія наказала своїм військам носити під українськими кокардами, щоби відріжнити свої війська від контр-революційних московських, у Запорожському корпусі були заборонені.

Така очевидна „контр-революційність" Запорожського корпусу викликала недовіря до Директорії не лише там, де по селянських спинах погуляв балбачанівський „шомпол", але й там, де лише зявлялися частини цього корпусу. Розпочавши якісь сепаратні переговори з Німцями в Миколаїві, а може й з добровольцями та антантськими представниками в Одесі, Запорожський корпус старався відходити під ударами большевиків не до центру, де були всі головні інституції Директорії та військові штаби, й де концентрувалися всі збройні сили Директорії, а на південь України, все більше відриваючись від політичного та військового центру Директорії. Це зрештою привело Запорожський корпус, зі всім його майном, до страшного переходу через Румунію. Справа ведення війни проти большевиків ускладнялася, й навіть унеможливлювалася, такою самостійною акцією Балбачана, що була незалежна від загальних директив головного штабу армії.

* * *

Отож згадані мною тут факти „отаманщини" та инші трохи дрібніщі, а їх було безліч, приводили кожного, хто тверезо дивився на справу, до сумних висновків. Тому, коли я складав прощальну візиту ґенералови Грекову, як військовому міністрови, перед моїм відїздом з Київа, я катеґорично й рішуче йому сказав, що ми Придніпрянську Україну не обороними від большевицької навали.

Тоді між мною й ним відбувалася така балачка. Ген. Греків, вислухавши мій рапорт про здачу моїх справ по головному штабови свойому заступникові та про скорий мій відїзд за кордон, відкинувся на спинку крісла й приблизно запитав так:

— Ну, пане отамане*), як ви думаєте, чи устоїмо ми проти большевиків? Ви лiпше знаєте психольоґію українських мас та війська, бо працюєте з ними з першого дня революції на відповідальних посадах у війську. Кажіть мені отверто не як підлеглий, а як український політичний і військовий діяч, якого я поважаю і ціню.

*) Я тоді був нагороджений цим званням, але потім відмовився від такої „почести" стояти на однім щаблі з ріжними „отаманчуками" - пройдисвітами.

ПРОТОКОЛ

XVII. Головної Конвенції Українського Народного Союза, що відбулася на днях від 13. до 18. мая 1929. включно, в місті Нюарк, Н. Дж.

(22)

Микола Близник, дел. від. 204, ставить внесенне, а Андронік Мигаль, дел. від. 304, підпирає, щоби покликати д-ра Мишугу, як співредактора Свободи, щоби доповнив справозданне комісії редакційної. Внесенне принято величезною більшістю.

Появу д-ра Мишуги повитано грімкими, довготриваючими оплесками.

Д-р Мишуга доповнив справозданне слідуючою промовою:

Редактор являється в першу чергу такою людиною, як і кождий з присутних тут делегатів. Значить він має певні погляди на світ, на наше народне життя й на нашу народну організацію. І як кожна чесна людина, він тими поглядами не торгує, ні їх що хвилі не зміняє, ні не дає собі силою накидати їх, що не відповідає його переконанням. Редактора, як кожду розумну людину, можна тільки переконати аргументами, а ніколи переголосувати в справах принціпіяльних, на яких побудований його світогляд і вся його діяльність.

Редактор „Свободи" займає ще до того особливе становище. Бо коли ми говоримо, що „Свобода" є провідним органом, який виховав і виховує нашу іміграцію, то це розуміємо так, що часопис той веде наших найкращі провідні сили. Редактор „Свободи" являється силою свого становища свого рода лідером, який повинен дбати й про розвій тої організації, яка той орган видає, як і мати перед собою добро цілости нашої іміграції та українського народу взагалі.

І тому саме ми не сиділи в „Свободі" тихо, де нам наказували сидіти тихо наш особистий інтерес. Ми не думали про свій джаб, а підносили свій голос там, де було треба, зважаючи на добро загальне, а не на своє особисте. З тої причини прийшлося нам забирати голос і щодо цеї політики, яка критесться поза крилами церкви. Для нас у „Свободі" істнує в першу чергу інтерес нашого народу й нашої організації. Ті два інтереси лучимо в один і з точки того інтересу розвязуємо всі инші проблеми. До тих проблем належить і наше відношенне до українських церков.

Ми ніколи й ніде не перетягали нікого на ту чи иншу віру, ні не хвалили тої чи иншої церкви. Ми підносили тільки те, що з огляду національного являється для нас шкідливим.

Тому: Конкордат є міжнародним актом як рішенне Ради Амбасадорів. Без нас і против нас. За Австрії було инакше. Не було відродження Української Держави, соборности і міліонів жертв, Пикулич, Домбя, що вибили нову психольогію. Це не те саме, що за Австрії. Це не добродійні годі, бо з рук ворогів, без нас.

Тепер за метрику, написану по українськи, карають арештом. Замикають о. Пелліха за відспіванне Боже Єдиний, Великий. Чи так було за Австрії?

В Люблині Місійний Інститут і східна унія. Переміна православних церков на католицькі для східної унії. Навіть „Діло" з 17-го грудня 1927 року) писало, що наступила „оргія захвату колишніх унійських церков і переміна їх на латинсько-польські костели, відколи тогда тіара прикрасила голову Ратті". А в „Ділі" сидять каноніки і там таке пишуть.

Бемо не за те, що змушені були підписати чи згодитися, а за те, що вчать нарід братися, за те, що благодать Риму, хоч всі путящі люде духовного стану бачуть виразно, що Рим йде до ліквідації греко-кат. обряду. І тому Рим пішов на такі великі уступки Польщі у заключенім конкордаті. Таких великих прав не признав він ще ніколи ні одній державі, що їх признав Польщі, віддаючи католицьку церкву на службу асиміляторської політики польської держави. Це не тільки завважила „Свобода", але всі щирі Українці відчули це в краю на своїй шкірі; це розібрали вже учені других народів. Ось „Зіддайче Монатсгефте":

„**Кум Еклезія Сентіре**". Одної думки з римською церквою. Енцикліка папи Льва 13 з 1890, що „церква абсолютно підлягає до державно ладу і форми влади, боронити державу й попереджувати її про державні і громадські небезпеки". Иншими словами: шпіонувати. Що це значить для поневоленого народа? **Протест проти целібату**, бо й Тісніший Народний Комітет вніс такий протест ще в 1925 р. **Проти передчасної самовільної зміни календаря**, щоб в Сиротинці не співали Христос воскрес, коли в церкві: Претерпівий. Не від сьогодні хаос, а які насліди бачимо по насильном насадженню з боку Хомишина і тепер на Буковині, де правили при стереженню жандармерією церковних дверах і численні арешти.

(Дальше буде.)

ЦІКАВІ ЦИФРИ.

Учені обчислили, що пересічний здоровий чоловік кліпає на рік повіками округло 8 міліонів разів. Серце людське вдаряє на мінуту 70 разів, отже 36 міліонів 792 тисячів разів у році. Кождий удар серця впомповує 44 грами крови, це значить денно 4.435 кіля; в році — 1,751,825 кіля. — Цікаво — правда?

ЯК МИ ПОМАГАЄМО СТАРОМУ КРАЄВИ.

ТЕМС, В. ВА.

На допомогу Рідному Краєви.

Зложили: Іван Магун — 20 долярів і Микита Магун 5 долярів. Гроші розпреділені так: 10 долярів на революційний фонд; 10 долярів на інвалідів як дар на Зелені Свята і 5 долярів також як пожертва на інвалідів.

Гроші переслано через Обєднання.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

На інвалідів.

Громадянин Кирило Дацків зложив 2 доляри на інвалідів. Гроші вислані через Обєднання.

КЛІВЛЕНД, О.

На боєвий фонд.

На забаві у Павла Чайки зложили на боєвий фонд слідуючі громадяне: Іван Міляничка Іван Баль по 2 доляри; П. Чайка, Д. Базар, П. Антоцків і А. Іваночка по 1 долярови. Всього 8 долярів переслано через Обєднання.

ГЛЕСТОНБУРІ, КОНН.

Збірка на „Сурму".

Слідуючі громадяни зложили жертви на газету Української Бойової Організації „Сурма": П. Кріль — 2 доляри; И. Патинок, І. Десинчук і П. Галун по 1 долярови, а прихід з продажі „Сурми" — 50 центів. Разом 5 дол. 50 ц. вислано до УВО через Обєднання.

БРІДЖПОРТ, КОНН.

На інвалідів.

В місцевій українській церкві зібрано на інвалідів 14 долярів, як дарунок на Зелені Свята. Гроші вислані через Обєднання.

КОГОС, Н. Й.

Збірка на „Сурму".

На часопис „Сурму", орган Української Військової Організації, зібрано 13 дол. 25 цнт. Гроші зложили слідуючі: П. Гуреш і І. Столяр по 2 дол.; Д. Зальопаний, О. Лесняк, Й. Дзямба, П. Задра, М. Барабаш, Н. Заблоцький і Н. Н. по 1 дол.; А. Афіновия 75 цнт.; П. Кобаса, М. Мазурик і Гр. Базар по 50 цнт. — Разом $13.25.

Гроші вислані через Обєднання.

Зі стелі капає. Чоловік положився на канапі, так що каплі капають йому просто в уста. До кімнати входить жінка.

— Алеж, чоловіче, треба зараз зателефонувати, щоби прийшли направити.

— Ані важся мені! — кричить чоловік. — Це в магазині цього контрабандиста нагорі видно стався якийсь випадок.

У фільмової „зорі".

Що ви робили би, пані, якби котрийсь із ваших обожателів застрілився у вашій присутности?

— Я наче божевільна кинулася би до телефону!

— По лікаря?

— Ні, по репортера.

МІТІНҐИ ВІДДІЛІВ У.Н.СОЮЗА

КЛІВЛЕНД, О. Жіноче Тов. Згода, від. 358, повідомляє своїх членкиць, що місячні збори відбудуться в неділю, 21. липня, в год. 2-ій попол. в Нар. Домі при W. 14 St. Проситься всіх членкиць, котрі хотять виступити з Товариства, щоб зголосилися на мітінг та висказали причину виступу. — В. Скоратко, предс.

РАРІТАН, Н. ДЖ. Бр. св. Арх. Михаїла, від. 332, повідомляє всіх своїх членів і членкинь, що піврічний мітінг відбудеться в неділю, 21. липня, в годині 2-ій пополудни в гали Укр. Нар. Дому, 10 Colfax St. Обовязком є всіх членів і членкинь явитись на сей мітінг і вирівнати свої залеглости, щоб не наражатись на суспенду. Буде піврічне справозданне. Проситься тих членів, котрі взяли тікети на пікнік, щоб принесли гроші або тікети. Є богато важних справ до полагодження. Котрий член не прийде на сей мітінг і не повідомить, чому не міг прийти, буде караний після статута. — Ник. Попадюк, фін. секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Тов. ім. Івана Франка, від. 269, на Вест Евеню, подає до відома всім своїм членам і членкиням, що піврічні збори відбудуться в суботу, 20-го липня, в годині 8-ій вечером. На сих зборах контр. комісія здасть справозданне за шість місяців. Будеться приймати нових членів без вступного. Обовязком є кождого члена і членкині явиність на сім мітінгу, а не явившийся член або урядник заплатить кару після ухвали. — Дм. Балацький, предс.; Н. Бамбуровський, кас.; С. Соколовський, секр.

ТРЕНТОН, Н. ДЖ. Тов. Запорожська Січ ім. Б. Хмельницького, від. 249, подає до відома своїм місцевим і позамісцевим членам, що піврічний мітінг відбудеться в неділю, 21. липня. Мітінг зачнеться в год. 12-ій, зараз по Сл. Божій, в церковній гали. Проситься всіх членів прибути на сей мітінг. Контр. комісія і уряд здадуть справозданне за пів року. Не явившіся без причини члени будут вкарані після ухвали. Довгуючих членів проситься вирівнати свої залеглости. Мітінг закінчиться в год. 2.30 попол. — Ф. Мазовіта, предс.; М. Скоропад, кас.; П. Стадник, секр.

СЕНТРАЛЯ, ПА. Бр. св. Михаїла, від. 90, повідомляє своїх членів, що піврічний мітінг відбудеться в неділю, 21. липня, сейчас по Сл. Божій, в гали церковній. Проситься усіх членів явитися на той мітінг, бо є ріжні справи до полагодження. — І. Лупаців, предс.; І. Надич, кас.; І. Чепа, фін. секр.

МІСЯЧНИЙ ЗВІТ ГОЛОВНОГО РЕКОРДОВОГО-СЕКРЕТАРЯ У. Н. СОЮЗА

за місяць червень 1929 р.

НОВІ ЧЛЕНИ:

В. 2. Будич Андрій.
В. 9. Солема Онуфрій.
В. 14. Ясеновський Каспер, Галущак Василь.
В. 38. Каленич Юлія.
В. 39. Кліш Василь.
В. 42. Ґоловачук Петро.
В. 44. Задубера Юлія.
В. 53. Микитюк Онуфрій.
В. 56. Папа Катерина.
В. 59. Мушак Василь.
В. 65. Мазур Матвій.
В. 76. Співак Василь, Лапез Катерина, Горбач Текля, Кішкан Анна.
В. 83. Кушина Антін.
В. 84. Дудко Анна, Клупчак Павло, Махно Марія, Махно Дмитро.
В. 86. Попівчак Олекса.
В. 94. Стельмах Йосиф.
В. 99. Шийка Катерина.
В. 101. Вадрось Іван.
В. 105. Щурґот Йосиф.
В. 116. Ткач Олена, Степанова Марія.
В. 130. Салій Стефан.
В. 134. Дрост Параска.
В. 149. Бойко Марія.
В. 151. Маркович Анна, Маркович Марія.
В. 152. Яцусь Константин, Ткачук Микола, Ткачук Пелагія, Творіщук Павло.
В. 155. Ковальчук Ольга, Сташків Михайло, Бережанська Марія.
В. 161. Мазурик Юліян, Підуфалий Іван.
В. 163. Луцин Іван.
В. 164. Поточняк Марія.
В. 170. Качмарик Антін.
В. 175. Кроковський Іван.
В. 176. Куцій Семен, Куцій Анна, Назар Христина.
В. 179. Леваднюк Петро, Леваднюк Евдокія.
В. 182. Хомяк Анна, о. Горохівський Василь, Горохівська Марія.
В. 183. Шпирналь Анна.
В. 190. Дідюк Павло, Іванюк Петро.
В. 191. Берник Йосиф.
В. 192. Колосович Михайло, Павлишин Катерина.
В. 202. Груба Евдокія, Каній Теодозія.
В. 207. Мельник Юлія.
В. 217. Куцій Василь, Куцій Анастазія.
В. 235. Кушнір Зофія, Шестак Іван.
В. 239. Кушляк Параска.
В. 242. Бойчак Михайло.
В. 247. Човган Теодор.
В. 253. Кульбанська Анастазія.
В. 254. Селеман Ева.
В. 255. Сорока Йосиф, Сорока Григорій.
В. 267. Жирій Микола.
В. 276. Пендак Анна, Роман Марія.
В. 286. Кіцей Марія.
В. 300. Белій Василь, Шевчук Анна.
В. 305. Андрущак Семен.
В. 321. Болохівський Іван.
В. 322. Мерц Анна.
В. 332. Горін Ілько, Радванська Катерина.
В. 336. Ґац Анна.
В. 339. Кривка Марія.
В. 342. Паславський Павло.
В. 344. Романовський Михайло.
В. 352. Ковалик Марія.
В. 361. Шулем Семен, Криска Семен, Федорик Василь, Макарик Олена.
В. 365. Цесля Павло, Круба Анна.
В. 367. Окепний Андрій.
В. 396. Савенко Авраам.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ НАНОВО:

В. 7. Чесляк Іван, Чесляк Анна, Яцула Михайло, Мішкевич Іван.
В. 13. Спяк Терен.
В. 20. Іваніцька Ольга.
В. 31. Якубів Григорій, Міцишин Константин, Ястраб Анна.
В. 43. Єдинак Дмитро, Єдинак Марія, Малинчак Лешко, Малинчак Петро.
В. 76. Волошин Юрій.
В. 82. Лось Йосиф.
В. 85. Ницак Василь, Пстрак Володимир.
В. 95. Чорній Іван.
В. 98. Когут Іван.
В. 103. Арсеній Борис, Арсеній Анна, Кущаковський Антін.
В. 118. Молчан Михайло.
В. 123. Торган Стефан.
В. 147. Дибач Андрій.
В. 162. Боянович Микола.
В. 168. Белнів Василь.
В. 170. Головатий Григорій.
В. 213. Ошуст Володимир, Ошуст Анна, Ошуст Василь.
В. 230. Стацовяк Григорій.
В. 235. Бобак Антін.
В. 260. Пісьо Василь, Пісьо Анна.
В. 265. Іваник Прокоп.
В. 266. Мостовик Стефан, Квас Михайло.
В. 268. Медвідь Іван, Михалюк Гаврило, Петрищин Олекса, Сенків Онуфрій, Медвідь Франя, Михалюк Текля.
В. 293. Кінаш Пилип.
В. 294. Данилюк Адам.
В. 304. Бирва Іван, Грубяк Андрій, Грубяк Наталія, Котелець Стефан, Новак Михайло.
В. 309. Кінаш Іван, Вагнер Михайло, Кінаш Ева, Ваґнер Естер, Кінаш Іван.
В. 326. Чекальський Лев, Чекальська Розалія, Тиванюк Йосиф.
В. 363. Піндур Стефан, Голод Петро.
В. 367. Гошовський Іван, Гук Пилип.
В. 368. Веселюк Михайло, Веселюк Анна.
В. 369. Андрусів Ілія.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 91. Філь Петро, Філь Марія.
В. 110. Демчук Михайло, Демчук Зофія.
В. 132. Плечій Петро.
В. 137. Ільницький Дмитро, Ільницька Марія.
В. 152. Сировіцький Михайло.
В. 168. Федун Григорій.
В. 176. Яворський Ілія, Яворська Танька.
В. 179. Владика Текля.
В. 204. Прусь Петро.
В. 292. Зенчак Василь, Пристай Роман.
В. 295. Гайвий Роман.
В. 316. Цицик Марія, Цицик Олекса.
В. 318. Гуцалюк Дмитро.
В. 361. Долішний Теодор.
В. 367. Дмитрів Роман, Дмитрів Марія.
В. 383. Чарнецький Михайло, Козак Семен, Козак Розалія.

ЧЛЕНИ СУСПЕНДОВАНІ:

В. 10. Хвалик Семен, Ярош Онуфрій, Хвалик Феня.
В. 34. Еваниґа Василь, Оберц Анна, Сикута Микола, Бандирський Іван.
В. 44. Постич Вінцентій.
В. 48. Кікта Ева, Маліґ Франко.
В. 62. Гадупяк Титус.
В. 63. Тимчик Василь.
В. 65. Бідленчик Михайло.
В. 66. Михалко Анна.
В. 74. Калічун Микола, Ворик Андрій, Ворик Катерина.
В. 85. Латанишин Яцко, Смереканич Павло, Сторошко Іван.
В. 90. Пятничанський Григорій, Пятничанька Зофія.
В. 94. Яремчук Василь.
В. 99. Дромніцька Анна, Дромніцький Михайло, Дромніцька Марія.
В. 102. Сомсон Пилип.
В. 103. Глушко Іван.
В. 113. Дацко Тимко, Філевич Михайло, Майорчик Іван.
В. 115. Цепінь Михайло.
В. 120. Пудик Тимко.
В. 124. Каковський Левко.
В. 126. Мельник Дмитро.
В. 131. Трач Максим.
В. 137. Звіженська Розалія, Звіженська Анна.
В. 139. Шлапак Іван.
В. 147. Біленький Іван, Дзорзда Михайло, Панчишин Єлисавета, Пікель Микола.
В. 151. Федак Катерина, Федак Марія.
В. 153. Стасяк Іван, Стасяк Зофія.
В. 163. Чавус Юстина.
В. 165. Співак Василь, Вурдяк Іван.
В. 176. Ролка Іван.
В. 177. Деркач Корнило, Франків Іван, Франків Анеля.
В. 179. Музичка Дмитро.
В. 189. Кудак Антін, Кудак Олена, Мориквас Марія.
В. 194. Марків Семко, Марків Анастазія, Демянчук Михайло.
В. 206. Роґозин Іван.
В. 218. Шепас Анна.
В. 219. Ощипок Луць.
В. 222. Комарніцький Ігнатій.
В. 223. Ткач Ілія.
В. 235. Невойда Павлина, Андриц Микола, Цуп Микола, Кушнір Павло.
В. 237. Кущак Іван.
В. 241. Зарічний Стефан.
В. 242. Костишак Йосиф, Мельник Олена, Мельник Михайло.
В. 243. Грабінський Дмитро, Онищук Іриней.
244. Гриньо Теодор, Міявець Андрій.
В. 266. Климків Михайло, Дух Іван, Нищей Микола, Дух Антоніна.
В. 268. Білик Теодор, Меліш Дмитро.
В. 276. Задорожний Іван, Кость Максим, Кость Катерина, Лабан Катерина, Сокира Григорій, Мачуляк Іван, Мандзяк Йосифа, Садловський Андрій.
В. 281. Сеник Юлія, Сеник Григорій.
В. 288. Бойко Андрій, Ґураль Демко, Підгурський Стефан, Підгурська Марія.
В. 292. Хромей Василь, Ґава Стефан, Козловський Іван, Лисяк Ілія, Вента Юлія, Хромей Агафія.
В. 301. Гриньків Григорій, Макулевич Йосиф, Дацьків Теодор.
В. 305. Билинь Олекса, Хомик Олекса.
В. 309. Фльорко Микола.
В. 312. Савчак Микола.
В. 318. Бомба Марія.
В. 321. Лужецька Анна, Мішкевич Михайло, Мішкевич Стах, Погожельський Болеслав.
В. 338. Ірод Вікторія.
В. 351. Стецак Михайло.
В. 352. Деревянка Микола, Деревянка Анна, Шуригайло Стефан, Шуригайло Михайло, Шуригайло Розалія.
В. 358. Катинська Анна.
Від. 359. Гапанович Марія.
В. 365. Шкурат Михайло.
В. 378. Бабіш Франко, Бабіш Марія, Сіток Петро, Сіток Анастазія.
В. 388. Цицик Василь.

ЧЛЕНИ ВІДІЙШОВШІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 17. Пасічник Дмитро.
В. 25. Логин Осип.
В. 29. Прус Петро.
В. 44. Гуцалюк Дмитро.
В. 45. Мусей Стефан.
В. 70. Журавецький Петро.
В. 75. Космина Василь.
В. 80. Крушинська Марія, Крушинський Антін.
В. 90. Хращевський Анатоль.
В. 101. Плечій Петро.
В. 123. Яворський Ілько, Яворська Танька.
В. 136. Лобор Данило.
В. 152. Костів Петро.
В. 155. Лісний Микола.
В. 178. Плечій Микола.
В. 187. Кокінда Григорій.
В. 190. Батюк Анна.
В. 213. Костів Константин, Костів Катерина, Костів Олена.
В. 216. Костик Параня.
В. 218. Ванкович Антін.
В. 234. Гобер Дмитро.
В. 248. Ільніцький Дмитро, Ільніцька Марія.
В. 277. Балюк Марія.
В. 288. Бораковський Стефан, Каплун Роман, Каплун Марія.
В. 289. Цицик Марія, Цицик Олекса.
В. 318. Процак Василь.
В. 324. Семенюк Катерина.
В. 338. Страхоцький Василь.
В. 361. Тураш Іван.
В. 373. Владика Текля.

ЧЛЕНИ ПОМЕРШІ:

В. 4. Рибенський Гарасим.
В. 28. Єрнак Юлія.
В. 38. Крестинич Настя.
В. 86. Височанська Йоанна.
В. 147. Барняк Микита.
В. 150. Щулган Параска.
В. 157. Гайдук Олекса.
В. 166. Балігродська Олена.
В. 198. Кривий Филимон.
В. 210. Петшиковський Іван.
В. 217. Олексин Семен.
В. 221. Чучман Іван.
В. 247. Кульбінський Йосиф.
В. 315. Костецький Василь.
В. 332. Медирак Лайош.
В. 344. Козевич Кароліна.
В. 351. Судійко Василь.
В. 369. Пукас Юрій.

ЗІСТАВЛЕННЄ:

З початком червня 1929 р. в У. Н. С. було повнолітних чл.	20,945
В місяци червні 1929 принято нових	99
В місяци червні 1929 принято нанoво	67
В місяци червні 1929 принято з переступними листами	25
В місяци червні 1929 принято з инших кляс обезпечення	12
Разом	21,148
В місяци червні 1929 р. суспендовано	134
В місяци червні 1929 р. відійшли з переступними листами	32
В місяци червні 1929 р. відійшли до инших кляс обезпечення	9
В місяци червні 1929 померли	18
Разом	193
З кінцем місяця червня 1929 р. в У. Н. Союзі було повнолітних членів	20,955

ЗІСТАВЛЕННЄ ПІСЛЯ КЛЯС І СУМ ОБЕЗПЕЧЕННЯ:

СТАРИЙ РІД.

В клясі Д.	на $ 100	13
В клясі А.	на $ 250	405
В клясі А.А.	на $ 500	5,901
В клясі В.	на $ 750	912
В клясі С.	на $1000	13,002
В клясі В.В.	на $1500	287
В клясі С.С.	на $2000	95

НОВІ РОДИ:

Обезпеченне платне по смерти з вкладками до 70 року життя.

В клясі О- 500	на $ 500	55
В клясі О-1000	на $1000	42
В клясі О-1500	на $1500	3
В клясі О-2000	на $2000	1
В клясі О-2500	на $2500	—
В клясі О-3000	на $3000	—

Обезпеченне платне по смерти з вкладками протягом 20 літ.

В клясі Р- 500	на $ 500	45
В клясі Р-1000	на $1000	61
В клясі Р-1500	на $1500	—
В клясі Р-2000	на $2000	3
В клясі Р-2500	на $2500	—
В клясі Р-3000	на $3000	—

Обезпеченне платне за життя з вкладками протягом 20 літ. (Ендавмент).

В клясі Е- 500	на $ 500	59
В клясі Е-1000	на $1000	66
В клясі Е-1500	на $1500	3
В клясі Е-2000	на $2000	2
В клясі Е-2500	на $2500	—
В клясі Е-3000	на $3000	—
	Разом	20,955

МОЛОДЕЧИЙ ДЕПАРТАМЕНТ. НОВОВПИСАНІ ДІТИ:

В. 8. Верес Петро, Лозюк Юрій.
В. 29. Здирко Петро.
В. 44. Демчик Іван.
В. 57. Недільська Наталія, Назарко Михайло, Палка Семен, Назарко Мирослав.
В. 76. Пристаюк Стефан, Дубова Стефанія, Лиско Анна, Лиско Микола, Дубовий Іван, Лиско Іван.
В. 77. Зарічна Марія, Зарічна Емілія, Зарічний Володимир.
В. 83. Кушина Ілія.
В. 85. Борецький Володимир.
В. 102. Гарлич Олена, Гарлич Михайло, Гарлич Франко, Гарлич Стефан.
В. 108. Бабяк Юлія.
В. 109. Литвин Йосиф.
В. 112. Горак Анна, Горак Теодор, Горак Ксеня, Ґорак Ірина, Горак Микола, Горак Евгенія.
В. 116. Петришин Катерина.
В. 144. Чорний Володимир, Чорна Стефанія.
В. 155. Щпак Олена.
В. 163. Фесюк Анастазія.
В. 175. Краковська Евангелина.
В. 176. Павлишин Володимир.
В. 179. Дісик Іван.
В. 201. Либа Антін.
В. 214. Ґвост Олена.
В. 217. Попович Ольга, Чугай Микола, Попович Катерина, Попович Василь.
В. 239. Кушляк Михайло, Кушляк Анна.
В. 245. Бойчук Анна, Бойчук Стефан.
В. 252. Мусійчук Ірина, Мусійчук Ольга, Мусійчук Олекса, Мусійчук Марія, Хомин Павло.
В. 253. Павлів Анна, Павлів Михайло, Павлів Стефан.
В. 255. Хула Омелян, Хула Маргарета, Кушкевич Йосифа, Поливка Олена, Михайло, Вархола Антін, Вархола Розалія.
рія, Булій Зофія, Булій Петро.
В. 267. Флінта Пилип.
В. 276. Кость Володимир.
В. 300. Вархола Анна, Вархола Михайло, Вархола Антін, архола Розалія.
В. 316. Висоцький Іван.
В. 321. Фука Стах.
В. 344. Лесюк Володимир, Лесюк Евдокія.
В. 365. Круба Олена.
В. 367. Сподарик Марія.
В. 379. Хариш Катерина.

ДІТИ ПРИНЯТІ НАНОВО:

В. 95. Чорна Ольга, Чорна Стефанія.
В. 132. Михайлевич Марія, Михайлевич Михайло.
В. 162. Боянович Анна, Боянович Василь, Боянович Марія, Боянович Петро.
В. 213. Ошуст Михайло, Ошуст Марія, Ошуст Мирослав, Ошуст Катерина, Ошуст Йосиф.
В. 260. Пісьо Юстина, Пісьо Анна, Пісьо Феня, Пісьо Анастазія, Пісьо Петро.
В. 268. Михайлюк Леон, Михайлюк Ольга, Михайлюк Евгенія, Михайлюк Володимир, Медвідь Антін.
В. 326. Чекальський Петро.
В. 368. Василюк Лев, Василюк Олекса, Василюк Володимир, Василюк Евген.

ДІТИ ПРИНЯТІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 176. Яворська Олена. Яворська Марія.
В. 318. Гуцалюк Володимир, Гуцалюк Іван.
В. 383. Козак Михайло, Козак Анна, Козак Кароліна, Чарнецький Стах, Чарнецька Ольга.

ДІТИ СУСПЕНДОВАНІ:

В. 1. Старинщак Йосиф.
В. 31. Болкович Михайло, Болкович Катерина, Болкович Анна, Кулька Михайло, Міцишин Катерина, Палик Іван, Палик Елисавета, Палик Анна, Палик Йосиф, Міцишин Петро, Палик Михайло, Міцишин Марія, Міцишин Стефан, Міцишин Михайло, Міцишин Іван.
В. 34. Оберц Марія, Оберц Іван, Сикута Зеновій, Сикута Роман, Сикута Зофія.
В. 38. Ґонца Марія, Намісняк Марія, Зеремба Марія, Ґонца Юлія.
В. 41. Ропицький Василь, Ропицький Стефан.
В. 43. Чекович Франко, Чекович Олеся, Чекович Вікторія, Чекович Стах, Чекович Зофія, Чекович Юлія.
В. 74. Каліхун Василь.
В. 99. Дромніцька Юлія, Дромніцька Катерина, Дромніцька Олена.
В. 102. Василь Михайло.
В. 110. Завальніцький Антін.
В. 116. Михальчишин Іван, Михальчишин Петро.
В. 124. Каковська Зофія, Каковська Ксеня.
В. 137. Малюшевська Анна.
В. 139. Феркалюк Аделіна, Феркалюк Чеслав, Феркалюк Броніслав, Феркалюк Едвард.
В. 147. Касич Юлія, Біленька Фльорида, Рад Петро, Семанишин Анна, Касич Василь, Рад Іван, Касич Анна, Касич Марія, Семенишин Стефан, Біленький, Евген, Панчишин Йосиф, Панчишин Олекса, Салаш Григорій, Панчишин Марія, Панчишин Ів., Панчишин Анна, Панчишин Елисавета.
В. 151. Федак Феня, Федак Юлія, Федак Марія, Федак Михайло.
В. 153. Стасяк Іван, Стасяк Чех, Стасяк Олена, Стасяк Едвард, Стасяк Евгенія.
В. 155. Баралецький Василь.
В. 185. Наогольник Ґеновефа, Наогольник Анна.
В. 189. Мориквас Анастазія, Мориквас Анна, Кудак Марія, Кудак Вероніка, Яцинин Олена, Яцинин Анна.
В. 206. Роґозин Текля.
В. 218. Одвард Василь.
В. 241. Зарічний Теодор.
В. 242. Угрин Олена, Угрин Іван, Угрин Марія, Угрин Анна.
В. 244. Рачаковський Франко.
В. 248. Кобилянська Стефанія.
В. 268. Білик Володимир, Білик Стефан, Білик Ольга, Білик Марія.
В. 273. Ницкo Іван.
В. 281. Сеник Марія.
В. 288. Підгурський Володимир, Підгурський Петро, Бойко Михайло, Бойко Ольга, Бойко Стефанія, Бойко Володимир, Бойко Едвард, Підгурська Анна.
В. 292. Назарчук Михайло, Назарчук Микола.
В. 301. Гриньків Стефан.
В. 312. Савчак Іван.
В. 318. Бомба Стефанія, Бомба Марія.
В. 321. Лужецька Марія.
В. 331. Ґлосніцький Михайло, Ґлосніцький Петро, Ґлосніцька Катерина.
В. 338. Ірод Петро.
В. 342. Крупа Стефан, Крупа Михайло.
В. 352. Шуригайло Володимир, Шуригайло Стефанія, Шуригайло Володимир, Шуригайло Йосиф, Шуригайло Стах.
В. 378. Бабиш Олександра, Бабиш Зофія, Бабиш Стах.
В. 381. Хариш Ольга, Хариш Анна.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 44. Гуцалюк Володимир, Гуцалюк Іван.
В. 75. Космина Михайло.
В. 112. Іванчук Стефан.
В. 155. Лісний Михайло, Лісна Марія.
В. 213. Костів Анна, Костів Анастазія.
В. 234. Гобер Микола, Гобер Василь.
В. 277. Болюк Михайло, Болюк Антін, Болюк Іван.
В. 288. Каплун Григорій.
В. 361. Тураш Евген, Тураш Стефанія.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ З МОЛОДЕЧОГО ДЕПАРТАМЕНТУ ДО СТАРШИХ ЧЛЕНІВ У. Н. СОЮЗА:

В. 2. Будич Андрій.
В. 9. Сулима Онуфрій.
В. 38. Лапай Юлія.
В. 76. Каритник Катерина.
В. 99. Шийка Катерина.
В. 149. Бойко Марія.
В. 155. Ковальчук Ольга, Сташків Михайло.
В. 161. Підуфалій Іван.
В. 164. Поточняк Марія.
В. 175. Краковський Іван.
В. 183. Шпирналь Анна.
В. 242. Бойчак Михайло.
В. 361. Макарик Олена.

ПОМЕРШІ ДІТИ.

В. 245. Бойчук Ольга.

ЗІСТАВЛЕННЄ:

З початком червня 1929 р. в У. Н. С. було дітий членів	14,057
В місяци червні 1929 принято нових	73
В місяци червні 1929 принято нанoво	28
В місяци червні 1929 принято з переступними листами	9
Разом	14,172
В місяци червні 1929 р. суспендовано	129
В місяци червні 1929 р. відійшли з переступними листами	16
В місяци червні 1929 р. відійшли до повнолітних членів	14
В місяци червні 1929 померли	1
Разом	160
З кінцем місяця червня 1929 р. в У. Н. С. було дітий членів	14,012

ЗІСТАВЛЕННЄ ПІСЛЯ КЛЯС МОЛОДЕЧОГО ДЕПАРТАМЕНТУ:

В клясі 1-ій за 25 цнт. місячної вкладки	12,864
В клясі 2-ій за 50 цнт. місячної вкладки	1,148
Разом	14,012
З кінцем місяця червня 1929 р. в У. Н. Союзі було всіх обезпечених	34,967

У В А Г А

котру кождий відділовий урядник і член Українського Народного Союза повинен пильно прочитати і до неї стисло застосуватися.

Так повнолітні як і молодечі члени У. Н. Союза, оголошені в рекордовім взіті за місяць червень 1929 р. як суспендовані або виключені за неплаченне місячних вкладок чи з інших причин згідно зі статутом організації, коли хотять і надальше бути членами У. Н. Союза, мусять зголоситися протягом сего місяця (липня) до своїх відділів і вписатися нанoво, заплативши всі свої вкладки і залеглости до місцевої каси на руки відділових урядників. Коли цего не зроблять до кінця місяця липня 1929 року, то в серпні 1929 р. мусять виповняти нові аплікації (просьби о принятте), коли схотять бути дальше членами У. Н. Союза, подібно як кождий новий кандидат. Ці знов члени, так повнолітні як і малолітні, котрі місяци червні 1929 р. взяли переступні листи, а еще доси не зголосилися до іншого правно істнуючого відділу У. Н. Союза, мусять це зробити в місяци липні 1929 р., бо на другий місяць, то е в серпні 1929 року стратять всі членські права і моглиби бути приняті тільки на підставі нових аплікацій (просьб о принятте).

І. Каштанюк, гол. рек. секр.

— Я поручила тайній агентці слідкувати мого чоловіка.

— І придалося це на що?

— Так, я приловила обоїх на горячім учинку.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.